

ArbC/0098 (1)

Bernal, 23 d'octubre de 1987

Estimat Joaquim,

així que cinquanta-cinc de l'ala, eh, païet? Jo encara et guanyo per tres --car al juliol en vaig fer cinquanta-vuit--, i que sigui per molts anys! Sí, ja sé que és una mica bestia, això de celebrar que en cada vegada esta més a prop de la singladura final, oi? Pero, vaja, tant de bo jo pogués anar amb la Isabel a can Yarina cada cop que arribés la data fatídica! Bé, doncs, això: que per molts anys pogueu fer aquesta passejadeta, tu!!

T'escric amb l'anim tranquil, després d'haver acabat la traducció de Persuasió. Ha estat un part llarg i difícil, bé que no tant com l'Eva, pero déu n'hi do! M'ha costat molt més que no pas la Fira. Pero, va, ja esta enllestida i n'estic força satisfet. T'asseguro que, quan estic bregant amb aquests llibres, manta vegada, em pregunto si para la pena tant d'esforç. Realment --em dic-- algú ho sabra apreciar? Ara, pero, després del teu comentari sobre l'Ada, em sento més reconfortat: sé que hi ha un andova que ha tingut la paciència de llegir-se el llibre de punta a punta i ha sabut valorar aquell esforç que deia, i de més a més encara ha tingut la generositat de fer elogis de la traducció. T'ho agraeixo de debo. La veritat és que surten ben pocs comentaris sobre els llibres que es publiquen, i, pel que fa als traduïts, cada vegada s'ocupen menys de la traducció en si. En general, veig que els crítics malden més aviat per demostrar la seva prodigiosa erudició, parlant dels autors, que no pas per fer una valoració de l'obra i, logicament, de la traducció, tal com solien fer els d'un passat no massa llunya. De manera que, mira, ens haurem de consolar tirant-nos floretes l'un a l'altre!

Ja t'havia dit que tenia en cartera Women in Love d'en Lawrence, pero en l'endemig em va escriure en Parcerisas per demanar-me que, abans d'encetar aquesta llarga novel·la, li traduís uns contes d'en Tolkien. De primer havien de ser tres El graner Giles de Ham, La fulla d'en Niggle i El Ferrer de Wooton Major, pero després vaig rebre un telegrama dient-me que només fes els dos darrers. De manera, doncs, que continuo tenint feina, i bona falta em fa, pe-que aquí, noi, les coses cada vegada van més mal dades, com ja deus haver vist als diaris.

He rebut un exemplar de L'encantador, que ha quedat molt bé, juntament amb tres o quatre títols més de la col·lecció "Classics moderns" d'EDHASA. Són uns llibres que fan patxoca, eh?, amb tapa dura i una sobrecoberta espectacular (no pas L'encantador que l'han fet en rústica, no sé si perque és molt prim o perque han decidit de fer-los així a partir d'ara, per raons econòmiques). Sigui com sigui, són uns llibres magnífics.

Finalment els de Proa s'han dignat enviar-me alguns retalls de premsa sobre De la servitud... i Washington Square, i una entrevista a en Gore Vidal que va sortir

a Saber, pero sense ni una simple tarje. Tinc la impressió que m'han fet creu i ratlla; es veu que s'estimen més traductors que empren el catala "light", com es pot deduir pel que en diu en Jaume Corbera i Pou al Serra d'Or de set. 87, a l'article Una llengua per a una nació, en comentar la traducció que en Josep M. Fulquet ha fet d'una novel·la de Mishima. Això ja m'ho temia, com t'havia comentat en alguna carta, arran de la favorable opinió que el llibre Verinosa llengua li mereixia a en Bru de Sala. Respecte a aquest tema que et fa bullir la sang --com a mi--, penso que tant l'Associació d'Escriptors com la de Traductors, juntament amb l'Institut d'Estudis Catalans hi haurien de dir la seva. No es podria orquestrar una bona campanya? Per cert que no sé que passa amb l'APTIC/LC. Fa molt de temps que no rebo cap comunicació, d'aquesta associació. De més a més, a l'abril vaig escriure a l'Urpinnell, tot suggerint-li que enviessin una nota a totes les editorials de llibres en catala, per tal de protestar perquè la majoria no fa constar el nom del traductor als anuncis. Com que no rebia resposta, a finals d'agost vaig enviar-li la copia de la carta per correu certificat, pero el silenci continua.

Home, això que m'expliques del merder que es va armar arran de la coincidència d'haver aparegut el títol del teu llibre i el nom del president del Consell d'Ad. a la portada del butlletí de la Caixa, és formidable! Encara m'estic revolcant per terra, petant-me de riure. Ja m'explicaras que ha passat amb en Pedrolo i l'Artis. Tal com ve la cosa, no m'estranyaria que les derivacions siguin les més insolites i absurdes que ens poguem imaginar... Tammateix, m'alegra de saber que penses reincidir amb aquesta ambiciosa novel·la sobre la guerra civil, encara que et toquin els collons amb les mans fredes. I també em plau de veure que estas enfeinat amb el dossier de Cavall Fort i amb el Siffried.

Per fi he pogut esbrinar el misteri que s'ocultava darrere el silenci de l'amic Clapés. Després del que tu em deies, esperava que hi hauria una reacció i que m'escriuria tot seguit. El temps, pero, passava i continuava sense tenir-ne notícies. De manera, doncs, que se'm va acudir que l'única manera de saber que passava era agafar el telefon i fer-li una trucada. Així ho vaig fer. De primer, ho vaig intentar un dissabte i, en veure que no contestaven, vaig insistir l'endema diumenge, amb el mateix resultat. Em vaig dir que se'n devien haver anat a fora el cap de setmana. Així ^{que} dilluns vaig trucar ni bé arribava a casa de la feina, o sigui que a Barcelona devien ser quarts d'onze les onze de la nit, i, oh, sorpresa!, em va atendre la seva muller i no va tenir més remei que confessar-me que l'Antoni no vivia amb ella... Ara doncs, m'explico --si bé no ho acabo de comprendre-- que no m'escrivís. No conec els detalls de la separació, pero tot em fa suposar que ha estat ell qui ha pitat, i és molt possible que no sapiga com posar-s'hi per parlar-me d'aquest tema. El que ha passat, doncs, continua essent una incògnita.

Has llegit el llibre de l'entrevista a en Joan Oliver? Sembla que ha fet escàndol, oi? L'he demanat a la meva cosina. Plego, tu. Un petó a la Rosa i una forta abraçada per a tu